

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΙ ΠΥΡΓΟΙ

Τò φάντασμα τής καλόγριας... 'Ο δολοφόνος τού παπά... Τò φάντασμα τού καβαλλάρη... 'Ο άκέραιος άμαξηλάτης... Τά ματαμένα χέρια τής παιδοκτόνου... Μιά δίκη γιά φαντάσματα στό Λονδίνο... Τί άκουσε ένας δραματικός συγγραφέας και τί λέει ένας άστνομερικός κ.λ.π. κ.λ.π.

Στήν έπαρχία 'Ιντρεας τής 'Αγγλίας, στή μοναξιά μιάς πένθιμης παδιάδας, ύψώνεται ένας παλιός Πύργος γιά τόν όποιον κυκλοφορεί θρύλος περίεργος : Στήν κορυφή τής μεγάλης δρυΐνης σκάλας του, πού φέρνει στά σκοτεινά και άκατοίκητα διαμερίσματα, βρισκxται τό πορτραίτο μιάς καλόγριας σέ φυσικό μέγεθος. Λένε λοιπόν ότι ή καλόγρια (ή προμήμη τών ιδρυτών τού πύργου) καταβαίνει κάθε νύχτα από τήν κορνίζα τής και χτυπά έλαφρά τίς πόρτες τών δωματίων, όπου κοιμούνται οι λίγοι σημερινοί κάτοικοι τού Πύργου. 'Αν καιείς ξεγυλασθή και άπάντησή «'Εμπρός !», τότε ή πόρτα άνοίγει χωρίς θόρυβο, τό φάντασμα φανεώνεται μπροστά του, χαράζει στόν άέρα τό σημείο τού σταυρού και εξαφανίζεται.

***

Στήν έπαρχία Τόνογκουοθ, στό Κλίντων, σ' έναν πύργο γεμάτο από μυστηρώδεις διαδρόμους, κρύπτες, ύπόγεια, τά οποία είνε γεμάτα νερό, ύπάρχει μία μυστική στοά πού φέρνει σέ μία βαθειά λίμνη.

Διηγούνται ότι οι άρχαιοί κάτοικοι τού Πύργου, έχοντας άφορημέ μίσους άναντίον διαφόρων ευνεθών, τούς προσκαλούσαν τάχα γιά νά τούς φιλοεξηγήσουν, και έπειτα τούς οδηγούσαν προδοτικά μέσα από πολυτέλις διαδρόμους σ' ένα διαμέρισμα όπου ύπληξ καταπακτή. Μόλις ό άνόποτος έπισκέπτης παύοιτο σ' αυτή, τό πάτωμα ύποχωρούσε και ό άνόποτος γρομμίζοτανε στή βαθειά στέφανα τού ύπογείου και πνιγότανε στό νερό !...

'Ο Πύργος αυτός άγορεύθηκε από τό διάσημο νομομαθή Τζών Μπράσιμ, πού ήκμασε επί 'Ερρίκου τού δού και πού δολοφονήθηκε στό Λονδίνο από κάποιον Χέρτλιφ, έξ αιτίας μιάς κληρονομιάς. 'Ο γιος τού Μπράσιμ Νικόλαος έδωσε τό φονιά τό πατέρα του τόσο άσχημα, όστε σέ λίγες μέρες ό Χέρτλιφ πέθανε. Μιά μέρα, ό γιος τού Μπράσιμ, γυρίζοντας από τό κυνήγι, έβιασε τόν έφημεριο τής εκκλησίας τού Πύργου, τή στιγμή πού ό καταχθόνιος ρασοφόρος προσπαθούσε νά πνιγή τή γυναίκα του, γιατί δέν έδέχονταν ύπόκλιση στίς όρέξεις του. 'Ο Μπράσιμ μανιάδης, έβγαλε τό σπαθί και τόν έκόπωσε. 'Η εκκλησιαστική 'Αρχή άπήνησε τότε νά χρίσει ό φονιάς ένα παρεκκλήσιο στόν κήπο τού Πύργου, και ό Μπράσιμ τό έχτισε. Τόν άλλο χρόνο, στό 1517, πέθανε. Λένε λοιπόν, ότι κάθε νύχτα, τό φάντασμα τού έφημερίου κυνηγά τό φάντασμα τού φονιά. 'Ακόμη και σήμερα διηγούνται πολλοί κάτοικοι τής περιοχής έκείνης ότι είδαν τό Νικόλαο Μπράσιμ νά τρέχει άπελπισμένο μέσα στό πάρκο, γύρω από τήν εκκλησία, και νά βγάζη γοργές κραυγές, πού μοιάζουν σάν νά βγαίνουν από τά έγκυατα ενός βαθύτατου τάφου, ένώ ένα άλλο φάντασμα τόν καταδιώκει !...

***

Σ' έναν ψηλό βράχο τής μεσημβρινής 'Αγγλίας βρισκxται ό Πύργος τής οικογενείας Ντάρελ. 'Ενας άπόγονος αυτής, ό Ουίλ Ντάρελ, ήταν τέρας άγριότητος και άδικίας. 'Ο Ντάρελ αυτός, μιά νύχτα, έπήγε στό σπίτι τής κυρά Μπάρνη, μαμής, και τήν παρεκάλεσε νάρθή μαζί τόν στόν Πύργο, όπου τάχα κλοπονούσε μά κυρία. 'Η μαμή έξεκίνησε μαζί του, άλλ' άμα έπροχώρησαν λίγα βήματα ό Ουίλ τής έδωσε τά μάτια, τήν εκάβισε σ' ένα άλογο και τήν έφερε στόν Πύργο... Σ' ένα άπέραντο δωμάτιο τού Πύργου, σέ δρύινο κρεβάτι, ήταν κατόκη μία γυναίκα, μέ τό πρόσωπό τής σκεπασμένο μέ μάσην μάσκα. Πλάγϊ τής έστεισε ένας άντρας, φωρώντας μαύρη βελουδένια στολή. Ατός, άμα γεννήθηκε τό παιδί, τό άρπάξε και τό έροξε στό τζάκι, όπου έκαψε μεγάλη φωτιά. Τό δυστυχισμένο νεογέννητο γαργάλη γίνθηκε σάτχτη ! 'Επειτα ό άντρας έγύρισε πρós τή μαμή, πού έστεισε άπολιθωμένη από τόν τρόμο τής, και τής είπε :

— 'Αν πή; τό παραμυθό άπ' όσα είδες άπόψε, θά δολοφονήθης !... Νά, πάρε αυτό γιά τόν κόπο σου !...

Και τής έδωσε ένα κουγιγι γεμάτο χρυσά νομίσματα... 'Η μαμή, πράγματι, απέκρυψε τό γεγονός γι' άρχετα χρόνια. Κατά τίς στιγμές τού θανάτου τής όμας, τό έξομολογήθηκε στόν πνευματικό τής. Αργότερα κάποιος Μπρόουχαμ έγραψε σ' έναν πλούσιο γαιοκτήμονα παρακαλώνας αυτόν νά έξετάσει τί έγιναν τά παιδιά πού απέκτησε ή αδελφή του ή όποια συζούσε μέ τόν Ουίλ Ντάρελ. 'Εκ τής έξετάσεως αυτής δειτυκόθι ματηγορία έναντίον τού Ντάρελ, ότι αυτός έκόπωσε τούς καρπούς τών παρανόμων ερώτων του, αλλά τό Δικαστήριο, λόγω τής ευγενεικιάς

καταγαγής του και τής ενούσιας τού Βασιλέως, τόν άθάωσε... Σύμφωνα μέ τό θρύλο, ό Ουίλ πέθανε κατά τόν άκλόυθου τρόπο :

'Ενώ μία νύχτα έγύριζε έμπικρις στόν Πύργο του, στή γωνιά ενός δρόμου παρουσιάστηκε μπροστά του τό φάντασμα ενός βέφους, τραγυρισμένο από φόβος. Τό άλογο άφηνάσε κ' έροξε κατά γής τόν αναβάτη του. 'Ο Ουίλ Ντάρελ έβιασε τό κεφάλι του κ' έβρισε στόν τόπο νεκρός... 'Ως σήμερα πολλοί βερβαιώνουν ότι καμία φορά, στίς νύχτες τού χειμώνας, φανεώνονται τό φάντασμα ενός καβαλλάρη πού καλπάζει στήν παδιάδα, σάν νά καταδιώκεται από άόρατο έχθρά, και εξαφανίζεται άμα καιείς τού φωνάζη νά σταθή. 'Ο Πύργος μένει άκατοίκητος, άν και τόν ένουμαζών κάμψηνη, γ.α.τι καιείς δέν τοιμάξ νά κατοικήση στίς στοιχειωμένες κάμαρες του.

***

Στήν περιοχή τού καλιού και μισογρομμισμένου Πύργου τού 'Ηστμπερυ, στό Μπλάμφορδ, από καιρό σέ καιρό, φανεώνεται μία άμαξα πού τρέχει άόρυβα. Τήν τραβούν δυό άκέφαλα άλογο πού δευθύνονται από άμαξηλάτη επίσης άκέφαλο... 'Εξαφρα, κάτω από τή σκιά τών δέντρων, παρουσιάζεται ένας άντρας μέ κοντά παντελόνα, ό όποιος προχωρεί πρós τ' άμάξι, ό άκέφαλος άμαξηλάτης έρωτά, μέ φωνή πού βγαίνει σπηλαιώδης από τό Λάργγιγ τά : — Γιά πού κύριε; — Γιά τόν Πύργο ! — άκούστηκε ή άπάντησις. Τό φάντασμα πηδά σ' όμάτι, προχωρεί στόν Πύργο, άνεβαίνει σ' ένα άουμάτι, και κατόπιν άκούγεται μέσα στό δωμάτιο ένας θρήνος περιεργότατος. Κατά τήν παράδοσι, τό φάντασμα είναι τού κόμητος Τέμπλ, ό όποιος έδολοφόνησε τό θείο του και κατόπιν ήτύοκτόνησε μέσα στό δωμάτιο εκείνο μέ πιστόλι !...

***

'Ο πυργοδεσπότης τού Πύργου Σπέτλογκ, στή Σκωτία, είχε φυλακίσει στό ύπόγεια τού πύργου τού ένα μωλάνα, γιατί είχε κάψει τό μύλο του. 'Ο πυργοδεσπότης άναγκασμένος νά πάη στό 'Εδμ-βουργο γιά έπείγουσα ύπόθεσι, εκλελίδωσε τόν Πύργο και πήρε τά κλειδιά μαζί του. 'Ο φυλακισμένος μωλάνας τού κάμου ξεφώνισε ζητώντας βοήθεια. 'Αλλά τό φάντασμα τού μωλάνα φανεωνότανε στό ύπόγεια, βγάζοντας σταραχινικές κραυγές, και ό πυργοδεσπότης, μέ μπροφώντας νά ήσυχάσει, συνεβουλεύθη τότες κακάδες. Ατού άρχισαν τίς λιτανείας και τίς δεήσεις, αλλά δέν έγινε τίποτε. Οι χροικοί τών περιγάρων διηγούνται ότι συχνά άκούν νά βγαίνουν από τά ύπόγεια τού Πύργου φωνές :

— 'Αφήστε μέ νά βγώ έξω !... Παινώ !... Βοή-θεια !...

***

'Ενα από τά πιο στοιχειωμένα σπίτια τής 'Αγγλίας είναι και ή επαυλις Γκούγκροφ Κάσλ. 'Εχει δυό ψηλούς πύργους, στόν ένα από τούς όποιους κατοικούσε ό Βασιλεύς Κάρολος Ε', όταν βρισκότανε σ' έμπόλεμο κατάστασι μέ τό Κοινοβούλιο... 'Ενας έφημέριος, όνοματι Μιχαήλ Χώδσον, όταν ό Κοντοβουλευτικός ύπερίσχυαν και δήλωσαν τήν έπαρχία εκείνη, έστρατολόγησε άρκετούς άνθρώπους και άρχισε κλεφτοπόλεμο έναντίον τών έπιδρομέων, αλλά τέλος υπεχώρησε, και άναγκάστηκε νά καταφύγη σ' ό Γκούγκροφ, όπου έπολιορκήθη.

'Εκεί έζήτησε καταφύγιο και ό Κάρολος.

'Ο Βασιλεύς ύπερήσπισε τήν επαυλι από τό πρωτό σέ τό βράδυ και από δωμάτιο σέ δωμάτιο, αλλά τέλος άναγκάστηκε νά υποχωρήση στόν έξώστη ενός από τούς δυό πύργους και μόνος αυτός νά μαχεται μισή ώρα έναντίον 6 έχθρών του. Τέλος ό έχθρός του τόν έπιασαν και τόν έγκρέμισαν από τό ύψος τού Πύργου, αλλά κατάρθεσε νά κρατηθή από μά έπαλι μέ τό ένα χέρι, κ' έτσι νά κρεματεί στό κενόν. 'Ενας από τούς έπιδρομείς έκοψε τά δάχτυλά του μέ τσεκούρι και ό Βασιλεύς έπαισε στή βαθειά τάφρο πού κυκλώνει τόν Πύργο. 'Εν τούτοις, κ' κατάρθεσε κολυμπώντας νά σκαρφαλώση στήν έχθρη τής τάφρου, όπου ό έχθρός του τόν άπετελίσωσαν μέ τσεκουριές.

'Από τότε οι κάτοικοι τών περιγάρων είδαν πολλές φορές τό φάντασμα τού νά τρέχει άπελπισμένο μέσα στό δωσασμένο πάρκο τού Πύργου, ένώ συγχρόνως άκούγονται τά χτυπήματα τών τσεκουριών και φωνές άπελπιστικές πού ζητούν βοήθεια !...

***

Σείς όχθες τού ποταμού Τάμειο βρισκxται ό πύργος Μπράσιμ 'Αμπου, έδιοκτησία τής οικογενείας Χόμπυ. 'Η Δούκισσα 'Ελισάβετ Χόμπυ έγνώριζε καλά τά 'Ελληνικά και τά Λατινικά

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

"Ακρον ζωτον αδυναμίας. Γιά νά μή τόν τουμπάρη ο άέρας!.. Μιάς πεντάρας... βάρος!.. Τά έθιμα τού γάμου στή Σπάρτη. Νυφοδιάλγμκ στα στραβά! 'Ο σκοτεινός θάλαμος. 'Η πορνεία τών άσχημων νεανίδων. 'Η γυναικεία γλώσσα. Γάμος Ισον... θάνατος!.. 'Ανδρσποφάν τέρσ η γυναίκα!.. Τά κακά αποτελέσματα τής μέθης. 'Ο Κτησιφών και ο τύραννος Διονύσιος. 'Ο σκατζόχοιρος και τά σταφύλια. 'Η τιμωρία τού γλύπτη. Γιά νά μάθη -πόσον κακόν η έπρασία- κτλ. κτλ.

Πόσο περίεργα πράγματα, τά όποια αναφέρουν οι άρχαιοι συγγραφείς τ' άγνοοι ο κόσμος! Δέν εινε δέ εύκολο και νά τά μάθουν όλοι. 'Αρ' ένός γιατι εινε αδύνατον σέ έναν άνθρωπο νά διαβάσει όλο τόν όγκον τών άρχαίων συγγραμμάτων και άρ' έτέρου γιατι δέν βρισκονται και τόσο εύκολα τά συγγράμματα αυτά σήμερα. Χάος όμως στήν πολύτιμον βιβλιοθήκη τού «Μπουκέτου» θά σάς ίδουμε κάθε τόσο -αρχίζοντας από σήμερα-δύο ενδιαφέρον και περίεργο περιστατικό έχον γραφεί από άρχαιοι συγγραφείς. Κάποιος συγγραφέας λοιπόν γράφει ότι ζούσε κάποιος στήν Κω ένας ποιητής ο όποιος λεγόταν Φιλότης, κ' ο όποιος ήταν τόσο ισχνός, ώστε είχε δέσει σφαίρες σιδηρένιες στα πόδια του, για νά μή τόν... ανατρέψει ο άνεμος!... 'Επίσης ο μάντης 'Αρχίστρατος, ήταν τόσο αδύνατος, ώστε όταν ζυγίστηκε κάποτε βρέθηκε έχον βάρος... ένός όβολου!

Στήν Σπάρτη τά έθιμα τού γάμου ήσαν πολύ περίεργα. 'Όταν οι νέοι και τά κορίτσια έφθαναν σέ ηλικία γάμου τούς έκλειναν μαζί σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. 'Επειτα έδιναν τó σύστημα άπ' έξω, κ' όποια καθάνας νέος άρπαζε εκείνη θά ήταν και η σύζυγός του! Φανατώσθητε λοιπόν τή καρδιοχτύπια και κακό στήν περιφημ αυτή λοταρία, με τή τρομούλα ο νέος άπλωνε τó χέρι του, για νά άρπάξει τή σύνοτροφο τού βίου του, η όποια μπορούσε νά ήταν άμορφη, αλλά μπορούσε νά ήταν κ' άσχημότερη!.. Μέσα στο σκοτάδι, γινότουσαν κάποτε και κομικές σκηνές.

Κάθε νέος, ρωτούσε τήν νεάνιδα, πού εινε άρπάξει: — Είσαι ώραία; 'Εκείνη δέ όσο πιο άσχημη ήταν, τόσο πιο έπιβλαβηοικιά άπαντούσε: — Ναι, πολύ ώραία, πάρα πολύ ώραία, πάρε με. Αλλά όταν οι γέροντες έδιναν τή διαταγή και άνοιγανε η πόρτες και έγινóταν φως, τότε μόνον ο σύζυγος έβλεπε τά χάλια τής συμβίας του. Δέν τού έπιτραπόταν όμως τότε, έκ' ουδενι λόγω, νά τή διαζευχθή, ούτε νά τήν περιφρονήση. Και μία φορά πού ο Λύσανδρος θέλησε νά άναταλλάξει τή κόρη πού τού έδουε, με μία άλλη ώραιότερη, έπιμαρτήθηκε ασυτηρότητα ύπό τών Σπαρτιατών...
***

'Εκφραστικώτατα πράγματα έχον γραφεί οι άρχαιοι για τήν γυναικεία γλώσσα. 'Ο ποιητής Σενόδοτος έγραψε κάπου τά εξής θαυμάσια σχετικώς: — 'Κ' έπειτα λένε, τó γένος τών τριζυγίων δέν εινε έπιτυχέστερον άπό τó ανθρώπινο γένος, άφοϋ τά θηλυκά του, δέν λαλούν ποτέ. 'Επίσης και οι ποιηται έδωσαν τήν χειρίστην έννοιαν στο γά-

κ' έγραψε στίχους. Μετά τó θάνατο τού συζύγου τής παντρεύτηκε τόν σέξ Τζών Ράσσελ, είχε δέ 4 παιδιά από τόν πρώτο τής γάμο. 'Αλλ' έπειδή είχε χαρακτηρηό δύο τροπο και σκληρό, έξεταιίδευε η ίδια τά παιδιά τής, αλλά έφρόνιζε περισσότερο για τή λατινομαθεία τους παρά για τήν ύγεια τους. 'Εταγικόντασε όταν τά τεράτδια τού μικρού Γουλιέλμου ήταν μουντζουρωμένα και μία μέρα πού έχουε τó μελάχι στα ρούχα του τόν έδειρε τόσο πολύ, ώστε ο άσθενικός μικρός άπέθανε!

'Η Έλισαβέτ Ράσσελ έζησε αρκετά χρόνια μετά τήν παιδοκτονία αυτή, και τέλος πέθανε στα 1809, σέ ηλικία 81 ετών. Λένε ότι τó φάνασμα τής έμμανίεζεται σέ άραία διαστήματα, γυρίζει από τó ένα δωμάτιο στο άλλο, και προσπαθει νά πλύνη τά ματωμένα άπ' τó φόνο τού παιδιού τής χέρια της σέ μία μεγάλη λεκάνη, η όποια χωρίς νά τήν κρατή κανείς, τρέχει πάντοτε φεύγοντας από μπροστά τής, κ' έτσι τó φάνασμα, μόνυ κατορθώνοντας νά τήν φτάσει, μένει με τά χέρια ματωμένα και σκούζει άγρια μέσα στή νύχτα!...

μο, τόν όποτον θεωρούσαν ισοδύναμο πρós τόν θάνατον!.. Σά ένα άπόσπασμα μιάς κομωδίας τού 'Αντιφάνου, η όποια όμως έχει άπολεσθει, γίνεται ο εξής χαρακτηριστικώτατος διάλογος: — Λοιπόν παντρεύτηκε και αυτός! λέει κάποιος. — 'Τι λές άθερφέ! φωνάζει ο άλλος μ' άπορία. 'Αλήθεια παντρεύτηκε; Κι' όμως; χτές ήταν ζωντανός και παρπατούσε!!!
***

'Ενας άρχαίος συγγραφέας, ο 'Αθήναιος, είχε τήν ύπομονη νά καθήση νά λογαριάσει, πόσο πόλεμοι—μέχρι τής έποχής του—έγιναν για τή γυναίκα. Τους ρήτηε δέ: — Και έπιλέγει: «'Η γυναίκα εινε τó μεγαλύτερον άνθρωποφάγον τέρας τής ανθρωπότητος!..» 'Από τότε όμως, μέχρι σήμερα και πόσο άλλοι πόλεμοι δέν έγιναν χάριν τού ώραιού φύλου!.. Οι άρχαιοι δέν τά είχαν μόνον με τίς γυναίκες; αλλά και με τó κρασί, άν και ήταν ποτά μεγάλοι και φοβεροι και έγιναν οινον-άκρατον-και-κεκαρμένον, όχι με τίς μικρούδες, αλλά με τά άσκα!.. Παρ' όλα όμως αυτά οι πρόγονοί μας θεωρούσαν τή μέθη «ώς τó μέγιστον τών έλαττωμάτων».

Διακρίνεται δέ ότι η μέθη εινε η πιο μεγάλη κλέφτρα τού ανθρώπου γιατι κλέβει: 'Εκ τού θυλιαίου — τά χρήματα. εκ τής οικογενείας — τήν ειρήνην εκ τών τέκνων — τόν πατέρα εκ τής συζύγου — τόν σύζυγον εκ τής οικίας — τήν άνάστασιν εκ τής εστίας — τήν φαιδρότητα εκ τού σώματος — τήν ύγεια εκ τής καρδιάς — τήν αγάπην εκ τού νοϋ — τήν φρόνησιν εκ τής ψυχής. Σάν νά μήν είχαν και μεγάλο δεικό οι πρόγονοι!..
***

'Ενας γλύπτης Κτησιφών όνομαζόμενος, θέλοντας νά σατυρίση τόν Διονύσιον τόν τύραννον, ως εθροισκόμενον σέ διαρκή κραιπάλη, σκέφθηκε νά τόν χαράξη έπάνω σέ μία μεγάλη μαρμαρίνη πλάκα, ως χοίρον κυλισμένον διαρκώς στο μούστο!..

'Επειδή όμως δέν ήμπορούσε νά τά παρουσιάση και έντελός γυναικά πρόχαινα έφτασε συμβολικό τó άνάγλυφό του. 'Εκαμα θηλαστή τόν Διονύσιο όχι χοίρο, αλλά...άκανθόχοιρο κυλισμένον πάνω στα σταφύλια, γιατι, όπως εινε γυναιστόν, οι σκατζόχοιροι καρφώνουν μ' αυτό τόν τρόπο τίς σταφυλόδορους σ' άγκαλιά τους, έπειτα πάνε στή φωλιή τους κ' εκεί τά παιδιά τους τίς έκαρφώνουν και τίς τρώει!..

'Ο Διονύσιος όμως κατάλαβε τó έσυμβόλιζε τó άνάγλυφο και διέταξε νά πιάσουν τόν Κτησιφόντα, νά τόν δέσουν σέ μία ξερή κληματαριά και νά τόν άφήσουν εκεί νά πεθάνη για νά καταλάβη δύο πράγματα: Πρώτον ότι δέν έπρεπε νά σατυρίση τó θειον άδωρον τού Βάχου, τήν σαφελήν και τόν οινον, τόν τόσο λυσιπνον για τούς δυστυχεις ανθρώπους, και δεύτερον για νά καταλάβη -πόσον κακόν η έπρασία- πόσο θηλαδή άπαίσιο εινε τó νά μη πίνη κανείς!.. Πράγματι δέ ο Κτησιφών πέθανε δεμένος στήν κληματαριά από τήν δίψα...
***

Η "ΥΠΟΚΟΜΗΣΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑ"

'Η κυρία Ντέ Σατοβριάν, σύζυγος τού διασημου γάλλου ποιητού, είχε ισχύει κάποτε ένα έργοστάσιο παρασκευής σοκολάτας ύπό κάποιου φιλανθρωπικου καταστήματος. Έχεν άρραοσώθη!δέ τόσο στήν ύγε της αυτή άσχολία, ώστε, συνεθιμισμένη από τίς ρεκλάμες τού έργοστασίου τής πού έστελανε δεξιά και άριστερά, έτύχαινε πολλές φορές, γράφοντας σέ φίλες τής νά ύπογράφη...
•'Υποκόμεησα Σοκολάτα!..

